

De ce să iert?!

Cel mai nobil și mai dumnezeiesc gest pe pământ este iertarea. Toți oamenii greșim într-un fel sau altul, cu voie sau fără de voie. Diferența între oameni o face puterea de a ierta din inimă pe cei ce ne-au greșit sau ne-au rănit cu ceva.

Un părinte al bisericii spune că: dacă este să ne asemănăm cu Dumnezeu în ceva, aceasta este puterea de a ierta. Iertând celor ce ne greșesc, ne facem părtași la dragostea cu care iubește Dumnezeu lumea.

Iertarea o poate oferi orice om. Ea nu necesită bani, nu necesită timp, nu necesită nevoițe istovitoare. Necesită însă ceva mult mai de preț: iubire. Cine are iubire față de Dumnezeu și față de semenii nu poate să nu ierte.

Iubirea și iertarea se află într-o strânsă dependență: nu poți ierta dacă nu ai iubire și nu iubești cu adevărat dacă nu poți ierta.

Iubirea și iertarea sunt daruri de la Dumnezeu și ele se dobândesc prin rugăciune stăruitoare, dar și prin efortul nostru de a înțelege rostul iertării, așa cum citim în *Învățătura de credință ortodoxă*.

Trebuie să iertăm, pentru că noi înșine am primit și primim zilnic iertare de la Dumnezeu și pentru că El ne-a învățat importanța iertării prin pilde, sfaturi și mai ales prin rugăciunea *Tatăl nostru*: "Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșelile noastre...". El însuși ne-a dat exemplul de adevărată iertare când, aflându-Se în chinurile Crucii pe Golgota, S-a rugat

Tatălui Cerească să-i ierte pe cei ce L-au batjocorit și L-au răstignit, găsim-le și o scuză: că nu știu ce fac.

Dumnezeu nu a vrut să ne chinuie cu lucruri imposibile când ne-a învățat să-i iertăm și să-i iubim pe vrăjmașii noștri. Dimpotrivă, prin aceasta a vrut să ne elibereze de chin, pentru a ne putea bucura de libertatea duhului, de pace și liniște sufletească. Cine nu iartă pe cel ce l-a supărat poartă în sine povara urii și a răzbunării, ceea ce înseamnă un chin înfricoșător, care macină ființa umană, o îmbolnăvește.

Pentru a-l putea ierta pe semenul nostru trebuie să înțelegem și situația conflictuală în realitatea ei. Nu omul este în primul rând vinovat pentru atitudinea sa nepotrivită. În spatele acestei atitudini se află, de fapt, lucrarea diavolului care a găsit prilejul să ne tulbure prin fratele nostru.

Omul prin care îți vine necazul este în realitate adevărata victimă și trebuie să-ți fie milă de el, căci este fratele tău rătăcit și mai ales, trebuie să-l ierți din inimă pentru a-i da astfel șansa de îndreptare. Deși, la prima vedere, el îți face un necaz, în fapt el îți face un mare bine pentru că te ajută să te smerești, să renunți la orgoliile tale, la încăpățănarea ta, să-ți calci pe inimă, să-ți pui nădejdea în Dumnezeu și să te orientezi mai mult spre cele veșnice, care merită cu adevărat atenție. Prin iertare, primim de la Dumnezeu *cunună*, precum sfinții.

Cine este înțelept știe să găsească câștig veșnic din orice împrejurare a vieții.

Profesor Irina Buta, Suceava

Cununa sfinților

